

A VÁMPÍRNAPLÓK szerzőjétől

THE
SECRET
CIRCLE

A Titkos Kör

3. Az erő

fine
selection

L. J. SMITH

L. J. SMITH

THE
SECRET
CIRCLE

A Titkos Kör

3. Az erő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

1.

— **D**iana, elárulok neked egy titkot! – szolt Faye.
Diana smaragdzöld szemét és sűrű, koromfekete szempilláját már így is könnyek áztatták. Még nem tért magához az előző megrázkódtatásokból, feszült arccal meredt Faye-re. Pedig a legrosszabb csak most következett.

Most, hogy végre nem halogatta tovább a dolgot, Cassie furcsamód felszabadultnak érezte magát. Tudta, nincs több rejtőzködés, nincs több hazugság és kertelés. Eljött az idő: valóra válik a rémálom.

– Azt hiszem, már korábban el kellett volna mondanom, de nem akartalak felzaklatni – mondta Faye. Szeme arany fénnel égett, vad belső tűz lángolt benne.

Adam, aki nem volt ostoba, csak egyetlen pillantást vetett Cassie-re meg Faye-re, és azonnal levonta a rémisztő következtetést. Gyorsan karon ragadta Dianát.

– Bármilyen is az, várhat – jelentette ki. – Előbb el kéne vinnünk Cassie-t az anyukájához, hogy...

– Nem, nem várhat, Adam Conant – szakította félbe Faye. – Ideje, hogy Diana megtudja, miféle emberek veszik körül. – Adamtól elfordulva ismét szembenézett Dianával, sápadt arcáról különös lelkesedés sütött, szinte tündökölt éjfékete sörényéhez képest. – A kis kiválasztottaid – mondta unokatestvérének. – A legjobb barátod...

meg a pasid. Sir Adam, a gáncs nélküli lovag. Akarod tudni, miért nem maradhattál te a vezető? Akarod tudni, milyen naiv vagy?

Most már mindenki köréjük gyűlt, őket bámulta. Cassie különböző mértékű döbbenetet és gyanakvást látott az arcokon. A nyugaton ragyogó telihold olyan fényes volt, hogy árnyékokat rajzolt ki, és megvilágította a jelenet minden részletét.

Cassie kíváncsian nézett végig a többiekben: a belevaló Deborah, a gyönyörű Suzan, akinek tökéletes arcán értetlen grimasz ült, a higgadt Melanie, a bájos, tündéri Laurel. Chris és Doug Henderson, a vad ikrek, akik a sunyi Sean mellett álldogáltak, s mögöttük a rideg, jóképű Nick.

Végül Adamre nézett.

A fiú még mindig Diana karját fogta, büszke, magával ragadó arca azonban feszült és éber volt. Cassie szemébe nézett, tekintete mintha azt üzenté volna, hogy értik egymást, de aztán a lány szégyenkezve fordította el a fejét. Nem volt joga Adam erejére támaszkodni. Hiszen épp most fog lelepleződni az egész Kör előtt, hogy milyen is ő valójában.

– Reméltem, hogy helyesen cselekszenek, és uralkodnak magukon – mondta Faye. – A saját érdekükben, a tiédről már nem is beszélve. De hát, sajnos...

– Faye, mégis, miről beszélsz? – szakította félbe Diana, akinek fogytán volt a türelme.

– Hogyhogy miről? Mondom, a pasidról meg a legjobb barátnődről – felelte Faye, és aranszínű szeme lassan elkerekedett. – Arról, hogy Adam megcsal téged Cassie-vel.

Szavai úgy hullottak a társaságra, akár a kövek egy sima felszínű tóba. Egy hosszú percre néma csend támadt, majd Doug Henderson hátravetett fejjel nevetni kezdett.

– Ja, anyám meg sztriptíztáncosnő – gúnyolódott.
– Teréz anya pedig a Macskanő – tette hozzá Chris.
– Ugyan már, Faye! – mondta Laurel élesen. – Ne légy nevetséges!

Faye csak mosolygott.

– Nem csodálom, hogy nem hisztek nekem – mondta. – Engem is megdöbbentett a dolog. De tudjátok, a viszonyuk még azelőtt kezdődött, hogy Cassie New Salembé jött. Nyáron ismerkedtek meg, Cape Codon.

A csend ezúttal kicsit másmilyen volt. Cassie látta, hogy Laurel gyors pillantást vet Melanie-ra. Mindenki tudta, hogy Cassie a nyáron több hetet töltött a Cod-fokon, és azt is tudták, hogy Adam szintén abban a térségben töltötte a nyarat, a mesteri eszközöket keresve. Cassie látta, ahogy a körülötte lévő arcokra kiül a riadt felismerés: Faye-nek akár igaz is lehet.

– Az egész az ottani tengerparton kezdődött – folytatta Faye. Nyilvánvalóan remekül érezte magát, hiszen mindig élvezte, ha a figyelem középpontjába került. Szexis és impozáns volt, ahogy megnyalta az ajkát, és bűgő hangon beszélt, az egész csoporthoz intézve mondandóját, noha szavai igazából Dianának szóltak. – Azt hiszem, szerelem volt első látásra... vagy legalábbis szenvedély. Miután Cassie ide költözött, még egy verset is írt róla. Hogy is volt? – Faye oldalra döntötte a fejét, és elszavalta a kis költeményt:

*Minden éjjel kísért a csókja
Mióta megláttam, álmaimban űz
Közös múltunk csak egyetlen óra
S azóta lobog lelkemben a tűz.*

– Ezt tényleg Cassie írta – mondta Suzan. – Emlékszem rá. A régi reális épületben voltunk vele, és nagyon nem akarta, hogy elolvassuk a versét.

Deborah bólogatott, a homlokát ráncolta.

– Én is emlékszem.

– Talán arra is emlékeztek, milyen furcsán viselkedtek Cassie beavatásán – folytatta Faye. – És hogy Rex milyen gyorsan megkedvelte Cassie-t, rögtön felugrott rá, az arcát nyalogatta, meg minden. Nos, a magyarázat igen egyszerű: Adam meg Cassie már ismerték egymást. Azt persze nem akarták, hogy erről mi is tudomást szerezzünk. Próbálták titokban tartani. De végül lelepleződtek. Azon az éjszakán, amikor először kísérleteztünk a koponyával, Diana garázsában. Adam éppen hazakísérte Cassie-t... gondolom én. Kíváncsi vagyok, hogyan alakult pont így a helyzet.

Most Laurel és Melanie tűntek igazán ijedtnek. Nyilván eszükbe jutott az első koponyás szertartás estéje, amikor Diana megkérte Adamet, hogy kísérje haza Cassie-t, és a fiú rövid habozás után úgy is tett.

– Azt hitték, kettesben vannak a szirten... ám valaki figyelte őket. Pontosabban két kis valaki, az én két kicsi barátom... – Faye szórakozottan úgy mozgatta hosszú, vörös körmös ujjait, mintha cirógatna valamit.

Cassie megborzongott a hirtelen felismeréstől. *A kiscicák!* Az átkozott kis vérszívók, a Faye szobájában vadon garázdálkodó kismacskák. Faye azt állítja, hogy a cicák a kémei? Hogy képes kommunikálni velük?

Cassie velejéig elhűlt, ahogy elnézte a magas, vészjóslóan gyönyörű lányt, akinek titokzatos, aranyszínű szeme mögött rejtélyes és veszélyes erőt sejtett. Rengeteget törte a fejét, hogy kikre

gondolhatott Faye, amikor a mindent figyelő és neki jelentést tevő „barátai”-t emlegette, ám ilyesmi eszébe sem jutott. Faye macskaszerű, elégedett mosollyal bólintott Cassie-re.

– Jó sok titkom van – mondta egyenesen neki. – Ez csak az egyik. Na, mindegy – fordult ismét a csoport felé –, aznap éjjel buktak le. Kettesben voltak a szirten, és... hát, csókolóztak. Udvariasan lehet így is mondani. Úgy csókolóztak, hogy az spontán öngyulladás is vezethetett volna. Gondolom, nem bírtak tovább ellenállni bűnös vágyaiknak. – Felsóhajtott.

Diana most Adamre nézett, várta, hogy tagadja a dolgot. A fiú azonban csak a fogát csikorgatta, és felszegett fejjel meredt Faye-re.

Diana levegő után kapott.

– És sajna nem ez volt az egyetlen ilyen alkalom – folytatta Faye, mesterkéltén sajnálkozó arckifejezéssel nézegetve a körmeit. – Azóta is folyamatosan ezt csinálják, titkos perceket lopnak maguknak, valahányszor nem figyelsz oda, Diana. Például a tanévnyitó bálon... Kár, hogy nem jöttél el! A táncter kellős közepén kezdtek smárolni. Gondolom, utána kerestek maguknak valami meghittebb helyet...

– Ez nem igaz! – kiáltott fel Cassie, de a megszólalása pillanatában azonnal rádöbbsent, ezzel gyakorlatilag megerősítette, hogy Faye összes többi állítása viszont igaz.

Most már Cassie-t nézte mindenki, és a Henderson fivérek nem gúnyolódtak tovább. Kissé ferde, kékeszöld szemük fürkészve figyelte a lányt.

– Én el akartam mondani neked – magyarázkodott Faye Dianának –, de Cassie könyörgött, hogy ne tegyem. Teljesen hisztérikus volt, zokogva esdekelt... Azt mondta, belehal, ha megtudod. Azt ígérte, megtesz bármit, ha nem árurom be. És – Faye nagyot

sóhajtott, és a távolba révedt – ekkor ajánlotta fel, hogy megszerzi nekem a koponyát.

– Mi? – hökkent meg Nick, akinek általában szenttelen arcán hitetlenkedés ült.

– Bizony. – Faye ismét a körmeit nézegette, de képtelen volt uralkodni mosolyra görbülő száján. – Tudta, hogy meg akarom vizsgálni a koponyát, és azt ígérte, megszerzi nekem, ha nem árulom el senkinek a titkát. Mégis, mit tehettem volna? Cassie olyan volt, mint aki elvesztette a józan esztét. Nem volt szívem beárulni őt.

Cassie az alsó ajkába mélyesztette a fogát. Sikoltani akart, tiltakozni, hogy nem is így történt... De mi értelme lett volna?

Melanie szólalt meg:

– És gondolom, arra sem vitt rá a lélek, hogy visszautasítsd a koponyát? – mondta Faye-nek, sűrű szemében megvető tekintettel.

– Hát... – Faye mentegetőzve mosolygott. – Mondjuk úgy, ezt a páratlan lehetőséget egyszerűen nem szalaszthattam el.

– Ez nem vicces! – csattant fel Laurel. Lesújtottnak tűnt. – Én még mindig nem hiszem el, hogy...

– Akkor szerinted honnan tudta Cassie az imént, hogy hol keresse a koponyát? – kérdezte Faye habozás nélkül. – Aznap éjjel, amikor a temetőig követtük a sötét energia nyomát, nálad aludt, Diana. Cassie ott maradt veled, és az árnyak könyvét olvasva rájött, hol van elásva a koponya... de csak azután, hogy ellopta a kulcsod a díófa szekrényhez, és megnézte, nem abban van-e. – Faye szeméből sütött a diadalittas káröröm, már nem bírta leplezni.

És többé a csoport tagjai sem tagadhatták Faye szavainak igazát. Cassie valóban tudta, hol volt elásva a koponya. Ezt nem lehetett

kimagyarázni. Cassie minden egyes arcon látta: eltűnt a hitetlenkedés, s lassan megjelent a komor elítélés.

Tisztára, mint „A skarlát betű” – gondolta Cassie hirtelen, ahogy a csoporttól elszigetelve állt, és mindenki őt nézte. Akár egy emelvényen is lehetett volna, bűne jeleként a mellkasára tűzött *A betű*-vel. Tehetetlenül kihúzta magát, és igyekezett felszegni a fejét, csak azért is farkasszemet nézett a többiekkel. *Nem fogok sírni* – gondolta. *Nem fogom elfordítani a fejem.*

Aztán meglátta Diana arcát. Az nem kifejezés, hogy Diana le volt sújtva. Úgy tűnt, mintha egyszerűen megbénult volna, zöld szeme tágra nyílt, üres és megtört tekintettel bámult.

– Cassie megesküdtött, hogy hűséges lesz a Körhöz, és hogy soha egyetlen tagjának sem fog ártani – mondta bűgő hangján Faye. – Hazudott. Azt hiszem, ez nem meglepő, végül is apai ágon kívülálló. Mindegy, szerintem elég régóta húzódik már az ügy, elég idejük volt Adammal, hogy kiszórakozzák magukat. Végre ti is tudjátok az igazat. Most pedig – fejezte be Faye, elégedetten és figyelmesen körbenézve a Kör letört tagjain, különös tekintettel mozdulatlaná dermedt unokatestvérére –, azt hiszem, ideje hazamennünk. Hosszú éjszakánk volt. – Bágyadtan, halvány mosollyal az ajkán indulni készült.

– Nem.

Ez az egyetlen szó hangzott el, de Faye megtorpant, a többiek pedig mind Adam felé fordultak.

Cassie még sosem látta ilyennek a fiú szürkéskék szemét: tekintete ezüst villámokat szórt. Szokásos, könnyed lépteivel Faye-hez sietett. Semmi erőszakosság nem volt abban, ahogy megfogta a lány karját, de vasmarokkal szorította – Cassie ezt onnan állapította

meg, hogy Faye nem bírta lerázni magáról. A Kör vezetője sértett döbbenettel nézett le Adam ujjaira.

– Elmondtad a magadét – szólt a fiú Faye-hez. Gondosan ügyelt, hogy ne emelje fel a hangját, szavai mégis tűzforró acélként hatottak. – Most én jövök. Ti pedig – perdült a csoport felé, tekintetével sakkban tartva őket – szépen meg fogtok hallgatni.

2.

— **A** magad módján mesélted el a történetet – mondta Adam. – A hallottak egy része közel jár az igazsághoz, egy része pedig simán hazugság. De semmi sem történt pontosan úgy, ahogy állítod.

Megint végignézett a Kör tagjain.

– Az nem érdekel, hogy rólam mit gondoltok – mondta –, de itt valaki másról is szó van. És ő – pillantott Cassie-re, épp csak annyi ideig, hogy a lány láthassa, szürkés-kék szeme még mindig ezüstösen csillog – nem érdemli meg, hogy kitegyék ennek, pláne ma éjjel nem.

A gyülekezet néhány tagja nem állhatta a pillantását, láthatóan kissé elszégyellték magukat, különösen Laurel és Melanie. A többiek azonban egyszerűen csak bámultak, dühösen és bizalmatlanul.

– Szóval, te hogy mesélnéd el? – kérdezte Deborah, morcosan ráncolva a homlokát. Arc kifejezése azt jelezte, hogy úgy érzi, átvették, amit cseppet sem díjaz.

– Először is, Faye teljesen hamisan állította be az első találkozásunkat Cassie-vel. Szó sem volt arról, hogy első látásra egymásba szerettünk volna... – Adam egy pillanatra habozott, a távolba révedt. Megcsóválta a fejét. – Nem lettünk szerelmesek. Cassie segített rajtam, megmentett négy kívülálló sráctól, akik pisztollyal

kergettek. Boszorkányvadászok voltak. – Éles pillantást vetett Chris és Doug Hendersonra.

– De hát, Cassie nem tudhatta... – kezdte Deborah.

– Akkor még nem tudta, hogy boszorkány vagyok. Nem tudta, hogy ő maga is az. A boszorkányok számára csupán mesealakok voltak. Egyszerűen azért segített nekem, mert segítségre szorultam. Azok a srácok üldöztek, úgyhogy Cassie elbújtatott egy csónakba, őket meg tévútra vezette, a rossz irányba küldte a tengerparton. Próbálták kiszedni belőle, hol vagyok, még bántották is, de nem árulta el.

Csend támadt. Deborah, aki a bátorságot minden egyéb tulajdonságnál többre értékelte, meglepetten fontolgatta a hallottakat, homloka kissé kisimult.

Faye azonban úgy izgett-mozgott, mint egy horogra akadt hal, és csúnya képet vágott.

– Milyen édes! A bátor hősnő. Szóval, ezért nem bírtad megállni, hogy lesmárod.

– Ne szemétkedj, Faye! – rázta meg kissé a lány karját Adam.
– Nem csináltunk semmit. Csak... – ismét megcsóválta a fejét. – Megköszöntem Cassie-nek a segítségét. Azt akartam, hogy tudja, nem fogom elfelejteni, amit értem tett... Értsétek meg, akkor még azt hittem, hogy kívülálló, én pedig soha életemben nem hallottam addig olyan kívülállóról, aki bármi hasonlót tett volna valamelyikünkért. Cassie a szememben egyszerűen csak egy kedves kívülálló volt, egy szégyenlős és csinos lány, és én csupán köszönetet akartam mondani neki. De ahogy ott álltam vele szemben, hirtelen úgy éreztem... mintha valami kapocs lenne köztünk. Ez így most talán hülyén hangzik, de szinte láttam a kettőnk közti köteléket...

– Az ezüst szál – suttogta Cassie. Tágra nyílt a szeme, és észre sem vette, hogy megszólalt, amíg meg nem pillantotta a feléje forduló arcokat.

Melanie felvonta a szemöldökét, és Diana is döbrentnek tűnt, talán egyszerűen azért, mert Cassie hosszú hallgatása végre megtört. Suzan cseresznyepiros, csücsörített ajka *O* alakot formált.

– Igen, azt hiszem, tényleg úgy nézett ki – mondta Adam, és ismét a távolba révedt. – Nem is tudom... Egy zavaros benyomás volt. De nagyon hálás voltam Cassie-nek, és szerettem volna összebarátkozni vele... Gondoljatok bele, egy kívülállóval barátkozni!

A többiek elismerően és hitetlenkedve mormogtak.

– És – folytatta Adam, egyenesen Dianára nézve – ezért adtam neki a kalcedonrózsát, amit tőled kaptam.

Ezúttal nem volt mormogás. Csak komor csend.

– A barátságom bizonyítékeként ajándékoztam neki, a szíveségét szerettem volna viszonzni – magyarázta Adam. – Gondoltam, ha valaha bajba kerül, a kristályon keresztül megérezhetem, és talán segíthetek rajta. Úgyhogy odaadtam neki a kristályt... és nem tettem semmi mást. – Dacosan nézett Faye-re, aztán még dacosabban a csoportra. – Kivéve, hogy... ja, igen... tényleg megcsókoltam Cassie-t. Kezet csókoltam neki.

Laurel csak pislogott. A Henderson fivérek sanda pillantást vetettek Adamre, mintha dilinyósnak tartanák, ugyanakkor elismernék, hogy az ő magánügye eldönteni, a lányok mely testrészét óhajta csókolgatni. Faye igyekezett lekicsinylőnek tűnni, de nem sikerült valami jól.

– Aztán elhagytam Cape Codot – folytatta Adam. – Csak akkor láttam viszont Cassie-t, amikor hazajöttem Kori beavatására... amiről kiderült, hogy Cassie beavatása. De még valamit tudnotok

kell. Csak pár szót váltottam Cassie-vel Cape Codon, nem mondtam el neki, ki vagyok, hol élek. Még a nevemet sem árultam el. Úgyhogy bármit is csinált itt Cassie... bármilyen verset írt... fogalma sem volt, hogy ki vagyok. Nem tudhatta, hogy Dianával járok. Egészen addig az éjszakáig nem, amíg fel nem bukkantam a tengerparton.

– Ez igazán remek kifogás arra, miért tettétek, hogy nem is ismeritek egymást, aztán meg mindenkit átverve, titokban találkoztatok – vágott vissza Faye, ismét támadásba lendülve.

– Fogalmad sincs, miről beszélsz – mondta Adam feszülten, és úgy festett, mintha legszívesebben ismét megrázná Faye-t. – Egyáltalán nem találkoztunk. Azután beszélgettünk először kettesben, hogy félresikerült a Diana garázsában tartott koponyás szertartás. Igen, aznap este a szirten, amikor a kis kémeid meglátak, Faye. De az volt az első beszélgetésünk négy szemközt, mióta megismertük egymást, és tudod, mit mondott nekem Cassie? Azt, hogy szerelmes belém... és hogy tudja, ez nem helyes. Hogy azóta viaskodik ez ellen az érzés ellen, mióta rájött, milyen helytelen: azóta, hogy megtudta, nem csak egy srác vagyok a tengerpartról, hanem Diana párja. Még esküt is tett, méghozzá vérrel megpecsételve, miszerint se szóval, se tettel, és sehogy máshogy nem árulja el soha, mit érez irántam. Úgy hangzik ez, mintha titokban találkozgatni akart volna velem?

A Kör Adamre meredt. Melanie higgadtan így szólt:

– Akkor tisztázzuk: azt állítod, hogy Faye vádjai teljesen alaptalanok?

Adam nagyot nyelt.

– Nem – mondta halkán. – Nem ezt állítom. Aznap este a szirten... – Elhallgatott, megint nagyot nyelt, aztán határozottabb

lett a hangja. – Nem tudom megmagyarázni, mi történt, csak azt mondhatom, hogy az én hibám volt, nem Cassie-é. Ő megtett minden tőle telhetőt, hogy elkerüljön, hogy a közelemben se legyen. De amint kettesben maradtunk, ellenállhatatlanul vonzódtunk egymáshoz – arcizma sem rándult, ahogy Dianára nézett, bár sütött róla a fájdalom. – Nem vagyok büszke arra, amit tettem, de eszem ágában sem volt megbántani téged. Cassie pedig teljesen vétlen. Aznap este csak azért állt szóba velem, mert vissza akarta adni a kalcedonrózsát, hogy én meg visszaadhassam neked. Cassie végig őszinte és becsületes volt. Mit sem törődött azzal, mibe került ez neki. – Elhallgatott, elhúzta a száját. – Ha tudom, hogy zsarolja ez a kígyó...

– Már megbocsáss... – szólt közbe Faye, s arany színű szeme fenyegetően villant.

Adam viszonzta a nézést, tekintete ugyanolyan fenyegető volt.

– Az volt, nem, Faye? Zsarolás. A kis kémeid megláttak minket aznap este, amikor épp búcsút mondtunk egymásnak, megesküdve, hogy soha többé nem maradunk kettesben... és te úgy döntötél, kihasználod a dolgot. Éreztem, hogy azóta nem stimmel valami közted meg Cassie között, de nem bírtam rájönni, mi történhetett. Cassie egyszoriban halálra volt rémülve, de nem értem, miért nem fordult hozzám, miért nem árulta el, miben mesterkedsz... – elhallgatott, Cassie-re nézett.

A lány némán rázta a fejét. Hogy is magyarázhatná meg?

– Nem akartam, hogy te is belekeveredj – mondta suttogásnál alig hangosabban. – Félttem, hogy elárulnád Dianának, és Faye azt mondta, ha Diana megtudná, akkor...

– Akkor mi történne? – kérdezte Adam. Mivel Cassie megint csak a fejét csóválta, a fiú kissé megrázta Faye karját. – Mi történne,

Faye? Ha Diana megtudná, belehalna? Széthullana az egész gyülekezet? Ezzel riogattad Cassie-t?

Faye gúnyosan somolygott.

– Ha ezt is mondtam, igazam lett, nem? Pontosan ez fog történni – kirántotta a karját Adam markából.

– Szóval, Cassie ellen használtad a Diana iránti szeretetét. Zsaroltad, hogy segítsen megtalálni a koponyát, nem igaz? Fogadok, hogy erre nem könnyen vetted rá.

Adam csak találgatott, de fején találta a szöveget. Cassie azon kapta magát, hogy bólogat.

– Megtudtam, hol van...

– De hogyan? – szakította félbe Diana, aki a kérdést kibökve most először szólt közvetlenül Cassie-hez.

Cassie az élénkzöld szempárba nézett, látta a sötét pillákon ülő könnycseppeket, és ugyanúgy közvetlenül Dianának válaszolt.

– Megtettem, amire Faye utasított – mondta remegő hangon.

– Először a díófa szekrényben kerestem a koponyát... Aznap éjjel, amikor ott aludtam nálatok, és arra riadtál, hogy a szobában vagyok, emlékszel? Mivel nem találtam ott a koponyát, azt hittem, kénytelen leszek feladni, de aztán álmodtam valamit, amiről eszembe jutott egy bűbáj, amit az árnyak könyvében láttam. Hogy egy tárgyat homokba elásva lehet megtisztítani a gonosztól. Úgyhogy a tengerparton keresgéltem, amíg meg nem találtam a koponyát a kőkör közepén eltemetve. – Cassie elhallgatott, Faye-re nézett, aztán egyre elszántabban folytatta: – De amint a kezembe került, rádöbbsentem, hogy nem adhatom oda Faye-nek. Hogy egyszerűen nem tehetek ilyet. Viszont Faye követett, és mégis elvette tőlem a koponyát. – Cassie mély levegőt vett, erőnek erejével ismét Diana szemébe nézett, tekintetével könyörgött a lánynak, hogy

értse meg. – Tudom, hogy nem lett volna szabad átadnom neki. Szembe kellett volna szállnom vele, akkor azonnal és később is, de gyenge és ostoba voltam. Most már nagyon bánom... Bárcsak a legelején hozzád fordultam volna, hogy mindent bevalljak, de úgy féltem, hogy megszakad a szíved... – elcsuklott a hangja a sírástól, a könnyek elhomályosították a látását. – És bár Adam azt mondta, hogy az egész az ő hibája... tudnod kell, hogy ez nem igaz. Én tehetek róla, és a halloweeni bálon próbáltam rávenni, hogy csókoljon meg, mert addigra már annyira elegendő volt, és mert úgy gondoltam, már semmi nem számít, hiszen úgyis gonosz vagyok.

Diana arcát is könnyek áztatták, de most döbrentnek tűnt.

– Úgyis micsoda?

– Gonosz vagyok – ismételte Cassie, és hallotta a borzalmas, kendőzetlen igazságot az egyszerű szavakban. – Mivel én vagyok a felelős Jeffrey Lovejoy haláláért.

Az egész gyülekezet elborzadva bámulta.

– Álljon meg a menet! – szólt Melanie. – Ezt most magyarázd el még egyszer!

– Valahányszor használtuk a koponyát, sötét energia szabadult ki belőle, ami aztán megölt valakit – mondta Cassie tisztán és világosan. – És Faye meg én használtuk a koponyát Jeffrey halálát megelőzően. Ha én nem szerezem meg neki a koponyát, Faye nem használhatta volna, és Jeffrey még mindig élne. Ezért tehát én vagyok a felelős a haláláért.

Diana tekintete ismét elevenéget tükrözött.

– De hát nem tudhattad előre – tiltakozott.

Cassie hevesen csóválta a fejét.

– Az nem mentség. Az egészre nincs mentség... Arra sem, hogy egyre szörnyűbb dolgokat műveltem, mert azt gondoltam: „Úgyis

gonosz vagyok, mit számít?” Igenis számít. Hallgattam Faye-re, hagytam, hogy terrorizáljon. – Eszébe jutott, hogy a hematitot is megtartotta, de most nem látta értelmét még ezt is részletezni. Vállat vont, kipislogta szeméből a könnyeket. – Még annak a zsarolásának is engedtem, hogy őt szavazzam meg a Kör vezetőjének. Bocsáss meg, Diana... úgy sajnálom! Nem tudom, miért tettem.

– Én tudom – felelte Diana remegő hangon. – Azért tetted, mert féltél.

Cassie bólintott. A szavak, amelyeket már oly régóta fojtott magába, most csak úgy dőltek belőle:

– Amint engedelmeskedni kezdtem Faye utasításainak, nem volt megállás. Egyre több mindennel zsarolhatott. Egyre rosszabb lett a helyzet, és én nem tudtam, hogyan szabadulhatnék...

Cassie hangja elcsuklott. Meglátta a mosolygó Faye-t, aki előre lépett, mintha mondani akarna valamit, aztán meglátta Adamet, aki egyetlen pillantással Faye-be fojtotta a szót. Cassie elfordította a fejét, és meglátta Diana tekintetét.

A lány szeme olyan fényes volt, akár a fény felé tartott peridot kristály, tele kiontatlan könnyekkel – de valami mással is. Cassie nem számított rá, hogy valaha ilyen tekintetet vet még rá valaki, pláne nem Diana. Igen, a lány szeméből fájdalom sütött, de megbocsátás és melegség is. Szeretet.

Cassie-ről levált a kemény és feszes páncél, ami azóta nőtte körül, mióta hazudott Dianának. Tett egy lépést előre.

Aztán már egymást ölelték Dianával, mindketten sírtak, teljes erejükkel a másikba kapaszkodva.

– Úgy sajnálom, úgy sajnálok mindent – zokogta Cassie.

Mintha nagyon hosszú idő telt volna el, mire Diana hátrahúzódtott, majd eltávolodott a csoporttól, megfordult és a sötétségbe

mélyedt. Cassie a kézfejjével törölgette az arcát. A horizont közelébe süllyedt hold fénye óaranyként tündökölt Diana tincsein.

A teljes csendet csak a partot mosó hullámok távoli zúgása törte meg. Az egész csoport mozdulatlanul állt, mintha várnának valamire, de hogy mire, azt egyikük sem tudta volna meghatározni.

Végül Diana ismét feléjük fordult.

– Úgy vélem, eleget hallottunk – jelentette ki. – Azt hiszem, ha nem is értek mindent, a lényeg azért igen. Jól figyeljen mindenki, mert amit most mondok, azt nem akarom megismételni.

Mind némán hallgatták, várakozóan fordultak feléje. Cassie-nek határozottan az a benyomása támadt, hogy Diana ítéletet készül hirdetni. A magas és sápadt, de eltökélt lány úgy festett, akár egy papnő vagy egy hercegnő. Különös fennköltséget sugárzott, a nagyság és bizonyosság aurája ölelte körül, amelyet meghazudtolta a szemében ülő fájdalom.

A büntetésem kirovására várok – gondolta Cassie. Bármi is legyen a büntetés, megérdemli. Adamre pillantott, látta, hogy ő is az ítéletre vár. Arckifejezése nem kért kegyelmet, de Cassie tudta, mit érezhet. Mindketten Diana előtt álltak, összekötötte őket a bűnük, és örültek, hogy az végre napvilágra került.

– Nem akarom, hogy a jövőben bárki is szóba hozza mindezt – közölte Diana, halk, de határozott hangon. – Soha többé nem akarok hallani róla. Amint befejeztem a mondandómat, mind lezártnak tekintjük a témát. – Adamre pillantott, de nem nézett a szemébe. – Azt hiszem – mondta lassan –, tudom, mit éreztél. Megesik az ilyesmi. Megbocsátok neked. Ami pedig téged illet, Cassie... téged még kevésbé terhel felelősség. Fogalmad sem lehetett a következményekről. Egyikőtöket sem hibáztatlak. Csak azt kérem...

Cassie reszketve nagy levegőt vett, és közbevágott. Képtelen volt tovább hallgatni.

– Diana – szólt –, muszáj elmondanom neked valamit. A lelkem mélyén végig haragudtam és irigykedtem rád, amiért Adam a tiéd, nem pedig az enyém. Ez egészen ma estig így volt. De ennek most vége... komolyan mondom. Most már csak azt szeretném, hogy te meg Adam boldogok legyetek. Nekem te vagy a legfontosabb... meg az ígéretem. – Cassie-nek egy pillanatra átfutott az agyán a kérdés, vajon Adam tényleg kevésbé fontos-e neki Dianánál, de elhessegette ezt a gondolatot, és őszintén, teljes meggyőződéssel beszélt: – Adam meg én... mindketten ígéretet tettünk. Kérlek, csak még egy esélyt adj, hogy betarthassuk... Csak még egy esélyt...

Diana kinyitotta a száját, ám Cassie folytatta, mielőtt szóhoz juthatott volna.

– Kérlek, Diana! Tudnod kell, hogy bízatsz bennem... hogy bízatsz bennünk. Muszáj hagynod, hogy bebizonyítsuk!

Rövid csönd támadt, majd Diana azt mondta:

– Igen. Igen... igazad van. – Mély levegőt vett, aztán kifújta, szinte óvatosan nézett Adamre. – Hát akkor... mi lenne, ha... ha egy kis időre egyszerűen elfelejtenénk ezt az egészet? Egyszerűen... újrakezdenénk, tiszta lappal?

Adam egy arcizma megrándult. Némán megfogta Diana feléje nyújtott kezét. Diana a másik kezét Cassie felé nyújtotta. A lány megfogta, és erősen szorította a vékony, hűvös ujjakat. Nevethetnékje és sírhatnékje volt egyszerre. Egyiket sem tette, csak halvány mosolyt vetett Dianára. Adamre nézve látta, hogy a fiú is igyekszik mosolyogni, bár a szeme olyan sötét volt, akár az óceán fölötti viharfelhők.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És ennyi? – csattant fel Faye. – Minden rendben, minden szép és jó? Mindenki szeret mindenkit, és kéz a kézben hazamentek?

– Igen – vágott vissza Adam, komor tekintetet vetve Faye-re. – Legalábbis ami az utóbbit illeti. Hazamegyünk... rég ideje már.

– Cassie-nek pihennie kell – helyeselt Diana. Már nyoma sem volt rajta a vigasztalan tehetetlenségnek, és bár Cassie még sosem látta ilyen védtelennek, azért elszántnak tűnt. – Mindannyiunkra ráfér a pihenés.

– És hívnunk kell egy orvost... vagy valakit – szólt váratlanul Deborah. A Varjúrév út tizenkettő felé biccentett. – Cassie nagymamája...

– Kinek az oldalán állsz te? – acsargott Faye.

Deborah csak egy rideg pillantással válaszolt.

Diana még szorosabban fogta Cassie kezét.

– Igen, igazad van, felhívjuk Stern doktort... Cassie pedig hazajöhet velem.

Faye felkacagott, de senki nem nevetett vele. Még a Henderson fivérek is komoly képet vágtak, amihez elmélázó tekintet társult. Suzan egyik vörösesszőke tincset csavargatta az ujjai köré, miközben Cassie és Diana összekulcsolt kezére meredt. Laurel bátorítón bólintott, amikor Cassie rápillantott, Melanie higgadt, szürke szemében pedig békés jóváhagyás villant. Sean az ajkát harapdálta, bizonytalanul nézett a csoport egyik tagjáról a másikra.

Cassie-t azonban Nick arckifejezése lepte meg a legjobban. Általában teljesen szenttelen arcáról egyértelműen sütött a feszültség, mintha a fiú vad küzdelmet vívott volna magában.

Most azonban nem volt ideje szót váltani Nickkel. Még arra sem volt ideje, hogy aggódjon Faye miatt, aki tehetetlenül dühöngött,